17 Οκτωβρίου 2014

Κορίτσι πρόσφυγας από τη Συρία αφηγείται τη φρίκη του πολέμου

/ Γενικά Θέματα / Ειδήσεις και Ανακοινώσεις

Πολλές φορές ξεχνάμε, τι σημαίνει να εγκαταλείπεις το σπίτι σου, τις μνήμες σου, τα αρώματα της γειτονιάς σου, όλες σου τις ασφάλειες και τις πραγματικότητες σου και να γίνεις “πρόσφυγας”. Είναι ένας βιασμός που δεν υπάρχει αντίστοιχος του. Μια απόλυτη βεβήλωση. Πολλοί από εμάς, περάσαμε αυτό που σημαίνει πρόσφυγας, παραμένοντας στη χώρα μας, στη γλώσσα μας και την κουλτούρα μας. Παρόλα αυτά, καμία κοινωνιολογική έρευνα ακόμα δεν κατέδειξε τι σήμαινε να είμαστε εκτοπισμένοι στον τόπο μας και πόσα από τα δεινά που περνάει ο τρόπος μας σήμερα, μεταφράζονται μέσα από την απώλεια της ρίζας μας. Πρόσφυγας εκτός από άστεγος, εκτοπισμένος και ξεκληρισμένος σημαίνει ακόμα και βιασμένος, μιας και η φτώχια που έπεται και οι δύσκολες γενικότερα συνθήκες που ακολουθούν, δεν είναι παρά μια από τις χειρότερες μορφές βίας. Η νεαρή κοπέλλα έχει πάρει το δρόμο του ξεριζωμού. Αξίζει να το διαβάσουμε... “Σε αυτό που περιγράφει ως μια «σκοτεινή αναλαμπή», η Bayan έφυγε από το Χαλέπι μαζί με την οικογένειά της πριν από δύο χρόνια. Ακόμα θυμάται το γκρίζο ομιχλώδες πρωινό που έφυγε, έπειτα από εβδομάδες που ήταν σε πολιορκία, χωρίς να έχουν σχεδόν τίποτα για φαγητό. Μάζεψαν γρήγορα κάποια από τα πράγματά τους - ορισμένα ρούχα, μερικά βιβλία και ένα παλιό οικογενειακό Κοράνι- και έφυγαν όπως-όπως. Κατά τη διαδρομή τους από το Χαλέπι, ο συριακός στρατός τούς σταμάτησε σε ένα σημείο ελέγχου για περίπου δύο ώρες, όπου έψαξαν σπιθαμή προς σπιθαμή τα πράγματά τους. Η 13χρονη Bayan ξεσπά σε κλάματα όταν φέρνει

στη μνήμη της ότι της πήραν τα σχολικά της βιβλία. «Ηταν μόνο βιβλία», λέει με λυγμούς. «Είμαι απλά μια μαθήτρια». Η προσαρμογή στη ζωή στον Λίβανο είναι για εκείνη αδύνατη, καθώς ισχυρίζεται πως υφίσταται ένα είδος παρενόχλησης και κοροϊδίας τόσο από τους εκπαιδευτικούς, όσο και από τους συμμαθητές της. Το νέο τους σπίτι είναι ένα μικρό διαμέρισμα δύο δωματίων στον Βόρειο Λίβανο, γεμάτο από σκόνη και βρομιά. Ο πατέρας της, από επιτυχημένος ράφτης στη Συρία, τώρα με το ζόρι βρίσκει κάποια δουλειά που να μπορεί να αποφέρει τα χρήματα για το ενοίκιο του μήνα, που φτάνει τα 200 δολάρια. «Η ζωή μας κρέμεται από μια κλωστή», λέει η μητέρα της, που ακόμα θηλάζει τον μικρότερο αδελφό τής Bayan. Λίγο πριν βάλει το μωρό για ύπνο, το διαμέρισμα βυθίζεται στο σκοτάδι. Το ηλεκτρικό ρεύμα είναι κομμένο γιατί η οικογένεια δεν μπόρεσε να συγκεντρώσει τα χρήματα για να πληρωθεί ο λογαριασμός αυτού του μήνα. Δεν είναι η πρώτη φορά και πιθανόν δεν θα είναι και η τελευταία. Η αδελφή της Bayan, η Rawan, κρατά ένα ιδιόχειρο παιδικό περιοδικό. Εχει ζωγραφίσει λουλούδια και ουράνια τόξα. Στην πρώτη σελίδα έχει γράψει κάποιους στίχους που, όπως λέει, είχε ακούσει παλιά, αλλά τώρα είναι σε θέση να καταλάβει: «Δεν ξέρει κανένας πώς είναι να ζεις με τον πόνο της αποξένωσης μέσα στην καρδιά, μέχρι να έρθει η ώρα να τον περάσεις». Η ιστορία της Bayan και της νεότερης αδελφής της δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες. Τις συνεντεύξεις πραγματοποίησε η δημοσιογράφος Lauren Bohn”.

Πηγή: like.philenews.com